

ספרים

בלבנת הספיר

עוד והגיוול שבתוך הפחנה, כלפי גמיכות הרוח ודלות הפעש של הפקיר דות והמנהיגות, כלפי הספספרים באי סונו של העם ונבנים מחורבנו: מהנהג צורבירים יפניהם כפני אדם, / מהכואיהם תריוו את ריח הפת, / העולה מקברות אירופה בר"ת, / — — — / אחיס הס, אחר, המענבים על הפרוסה, / השומעים שיר"צונג בסרי אנוחות"הענות, / ואשר לנו נאולה — לחם מסהר, הנות, / זהו נסיון ברור להתרומם לדרגת זוכיה ומייסר, הזועק חסס על העוול החברתי, המקדש את היגון וביחד עם זאת מעלה את העניו הקדוש, / כי נפש היתורי תוא; לתת, לתת לנצח, / לתת קרבן"הלב, / מדם פרכיס הרבצ, מנפש ועד גוף, בלבנת הספיר" קבועות התחנות המרובות בחיי של הסטודר יבחי האומה והעולם, הדרך היא ארוכה ומשובשת והתקוות מסוערות יסרי גיות, העולם רובץ על הייסוהיו רעיניו עשיות מעשן המנות ואבק החורבן, סן. המישור המאדיארי של ימי הילדות מעביר אותנו המאירי דרך הגלות בסיביריה הקפואה, אל אימי מלחמת העולם, ומכאן דרך הת-חיתו של העם בארצו על ימי הקס"נות ונמיכות הקופה, על ראשית ההאי הנות העקשנית והתגשמה, אל ימי המדד בתן נתגבה הר"סיני ונתקדש בקרבן"הבנים.

מרבית שיריו גדושים פתוס ללא ריסון או סיגון, למען האמת, סניע לעתים הפאחוס עד היסטריות, והיסוד הרסורי גובר דוחק לקרן וזית את היסוד השירי האמיתי, סתור היעוד הלאומי"הלוחם שבשירתו ומתוך הכי לת יעוד זה ונאמנות מוחלטת ליעוד, משתלט ביצירתו היסוד הפובליציסטי-נאומי, ולעתים אף נעשה קולני שלא כמידה, ואילו עיקר כוחו של המאירי הוא בשירים המאופקים יותר, הלייריים כטבעם, בהם מיטיב הוא להשמיע את הנצקה בשקט העמוק, מכאן, שהטובים בשיריו הם השירים במה"זור, החלסית של ביהרר"ן, בשירים ליריים"אוסוביזגריים אלה מתגלה שירתו בלחן הרטמה הדוברת בלשון המראות, הצלילים והסמלים: ומסכיפי צפרים וריוחות פוזיזים, / והכל מה יסת, מה כחול, מה שלו, / ועוד מעט והשכינה את צעיפה הרייטה — / ומר דוע, מדוע, מדוע / כי יכאב מה פנימה ז' אין להתעלם מהרומט אביגודר המ"אירי לשירה העברית החדשה, הוא אחד מסבשריה של שירתנו המודרנית, אמנם היום השתנה לא מעט הטבע השירי, נשתנו המסגרות ועורות כיי סוי ושירתנו החדשה משתחררת סן הנטל הפובליציסטי"הרסורי, שהכביד עליה לעייפה, אך יש כעלילו הענים בכמה משיריו של המאירי אותם יסר"דלת"התמיד של השירה באשר היא שירה כגון עסידת האדם אל מול אימי הוסן והמאבק עם המציאות הע"כורת.

אביגודר המאירי, אשר זכויות רבנת לו בשירתנו החדשה כאחד מאבות הטבע האקספרסיוניסטי בספ"רותנו, נתן לנו בספרו החדש מבחר מיצירתו השירית המוריה במשך למע"לה מיובל שנים, בלבנת הספיר" * משתקפים פני שירתו על השינויים והתמורות שהלו בה, על מכלול הסרי טיבוס האופייניים לה יצל הגיוון בגישה ודרכי הטבע שהוא הכניס לספרותנו, על אף מרהבי הוסן, שבי חיקם נוצרה שירתו יאיהם ביקשה לתבוע, על אף תרוחות הקשות שס"ערו בעולם ומטטו את המקובל ה"מקדש בחיים ונאמנות, לא נשתנתה מהות תפישתו של המאירי את יעוד השירה, בכל שיריו מתגלה לפנינו דמותו הנרשאת באמונה ובלהט יעוד זה" של ביטוי האני, ההי באינסנ" סיביות מרובה את חיי אומתו, י"ס והוא מתמזג בהם כליל, עד כדי כך שבי"עו, האני והאומה חד הם, יש יחיי האני נעשים סמל לחיי האומה ובי גפשו של האני קראת נשמתה של האומה, כבר כשיר הראשון שבספר שתקדש המשוור לשיד את שירו, בתיק אברהם העברי, היוו הפרטיים עם פנישה עם אלוהי אבותיו, פני"שה של מראה והזון, פנישה של קל"לה ועוכמה, פנישה של התמרדות וקריאת"הנר, פנישה של תוריה ובר"טה.

בכמה משיריו מדגיש המאירי כי שתי נשמות בקרבו, באחת משתקף אל השלום והתום וסן השניה גיבט אל הועם והרס, האחת היא נשמת האני, הבטר דרס העורג והנכסף, היר"דע את האהבה המודרנית, את האשה וסודותיה, את הילדות והנעורים, את אהבת הילד הקטן והתרסקותו על אמא ואבא השניה היא נשמתה של האני מה, הגוברת על קול האני שבקרבו נהמוגנת לרסו את שירתו, ליד ערש שותה של אמא, ואני אט השתפכתי / אלתוך נס"שה הניצחת, / אל תוך נפשה המז"מרת, / והמתפללת, ערי"עד, —" ספיר לת אמא, נפשה המהבהבת באור נרות השבה ועולה בעשנם השמימה, החמו תותם כל יסחה בנפש הילד הרכה, לציון, לציון, — אם זרם חלב"אם / ויהי"בי לדסחי ומריע: / בתהום"נפש תינוק רהתה המצולה, / וגד"שולה עדישמים הניע", המאירי סבור, כי אין פנאי ואין פעם להצטעצע בהרונים ובמשקלים פקובלים, אין מקום להתרששויות סעור"דנות סחור הטבע, שעה שהדם הש"סוך מזעק לביטוי, אין עוד מקום לאימפרסיוניזם רגשוני, עתה הניע חור האקספרסיוניזם המביע את כל היש הגואה ומתפרץ מכפונים, אך אין הוא פכוון את זעמו רק כלפי חוץ, כלפי המרגמים המבקשים להכחיד את האור מה, אלא אף כלפי פנים, כלפי הכי" * אביגודר המאירי — בלבנת הספיר, שירים, הוצאת מוסד ביאליק, ירושלים, תשכ"ב.